

bol skutočným veľikánom medzi hlodavcami, ozajstným ľudovým hrdinom. Bol pýchou šiestakov pána Copelanda a najmä mojím priateľom.

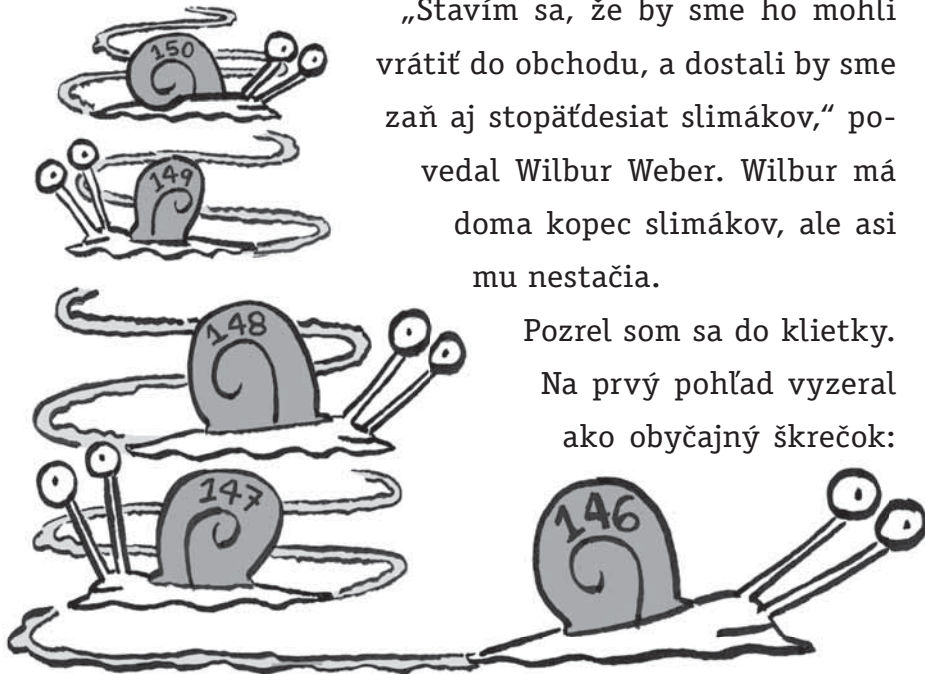
Nikto netušil, odkiaľ sa Rex vzal. Skrátka sme sa jedného dňa vrátili do triedy a v kúte stála klietka so škrečkom. Pán Copeland sa tváril rovnako prekvapene ako my všetci.

„Nuž, deti, tak sa mi zdá, že sme dostali škrečka,“ povedal a pokrčil plecami. „V tejto škole mi nikdy nikto nič nepovie.“

„Škoda, že nemáme namiesto škrečka radšej korytnačku,“ ozvala sa Tina Gomezová. „Myslíte si, že by sa dal ešte vymeniť?“

„Stavím sa, že by sme ho mohli vrátiť do obchodu, a dostali by sme zaň aj stopäťdesiat slimákov,“ povedal Wilbur Weber. Wilbur má doma kopec slimákov, ale asi mu nestačia.

Pozrel som sa do klietky. Na prvý pohľad vyzeral ako obyčajný škreček:

ryšavá srst', ružový ňufák a čierne oči pripomínajúce koráliky. Potom otvoril papuľku a čudne zavrčal. Ostatné decká to vyplašilo. Nebol väčší ako mafin, ale zjavne sa ničoho nebál.

„Ja si myslím, že je super,“ vyhlásil som a rýchlo som si toho huňatého drobca nakreslil do notesa.

„Pche, podľa mňa je trápny,“ odfrkol Beefer Vanderkoff a zažmúril na mňa z opačného konca triedy. Jeho ozajstné meno je Kiefer, ale tak ho volajú len učitelia.

„Zavri zobák, Beefer,“ ozvala sa Dylan D'Amatová. Je to moja najlepšia kamoška, fakt odvážna baba.

„Stačilo, deti,“ prerušil nás zamračene pán Copeland.

Vtom zdvihla ruku Martha Cheriová. „Ehm, Arnold, môžem, prosím, niečo povedať?“ Každý okrem Beefera prevrátil oči.

